

Nieuwsbrief

Children's Care Oekraïne

Aug/Sept 2016 – Jaargang 4 nr. 4

Al ruim een maand ben ik aan het nadenken over wat ik zal schrijven. Niet dat ik niets meemaak, het is vaak zoveel dat ik niet weet waar ik moet beginnen en wat schrijf je dan wel en wat niet.

Even puntsgewijs een aantal dingen die er na mijn verlof (Mei 2016) zijn gebeurd. Daarna wil ik in deze nieuwsbrief wat hoogtepunten met jullie te delen.

- 20 jarig jubileum van het Werk in het ziekenhuis te Beregowo
- Begeleiden van 2 vakantiegroepen
- Bezoek van vrienden uit Nederland
- Weekje Budapest met een vriendin
- Inwerken van Martha (nieuwe lange termijnwerker)
- Veel wisselingen wat betreft de kinderen (op dit moment 15)

Richard Naast veel teleurstellingen zijn er gelukkig ook mooie dingen die hier gebeuren. Vaak heb je wel een ijzeren geduld nodig om uiteindelijk iets te bereiken. Zo wil ik jullie graag vertellen over Richard. In Juli 2015 is hij geboren. Waarschijnlijk heeft hij tijdens de bevalling een hersenbloeding of zuurstoftekort gehad waardoor Richard epilepsie aanvallen en spasme heeft. Kinderen met een beperking worden hier in Oekraïne eigenlijk niet of nauwelijks geaccepteerd en dit merk je ook in de benadering en zorg voor de kinderen. Zelfs de dokters en zusters zijn heel negatief en zeggen b.v. "dat zelfs de honden hem niet eens zouden willen hebben".

Het afgelopen jaar heb ik samen met een aantal andere Nederlandse collega's voor Richard mogen zorgen. De eerste maand dat hij bij ons in het ziekenhuis lag konden wij, maar ook de dokters nog weinig aan hem ontdekken en ging hij na een maand naar huis. Maar al gauw kwam hij weer bij ons op de afdeling terug en het enige wat we kregen te horen was dat het volgens hen aan de moeder lag.

Omdat er weinig kennis is in het ziekenhuis en ook de beperking van Richard niet serieus werden genomen, zagen we al gauw dat hij enorm ging achterlopen in zijn ontwikkeling. Hij groeide scheef en bewoog niet zo als de andere kinderen. Ook had hij enorme huilbuien Dit was soms erg lastig om mee om te gaan. Zeker ook omdat wij nog geen idee hadden van zijn beperkingen. Hoe langer hij bij ons in het ziekenhuis was werd steeds duidelijker wat er aan de hand was. Niet alleen zijn ontwikkeling maar ook zijn groei bleef achter. In het ziekenhuis schiet de voeding sowieso al te kort (wat samenstelling betreft) maar bij hem ging het echt moeizaam. Slikproblemen door spasme en de vaak te dunne pap ging er met een lepel niet in en al snel reeg hij daardoor alleen flessen melk in plaats van vastere voeding. Na lang aanhouden en vaak vragen mochten we eindelijk potjes voeding fruit en groente gaan kopen om deze aan hem te geven. We waren echt enorm blij alleen al met deze kleine verandering. Gelukkig ging het eten steeds beter. Hij begon eindelijk te groeien.

Via Nederlandse vrienden (die hier werken met kinderen met een beperking) konden we een aangepaste stoel regelen waardoor hij leerde om te zitten en ook hierdoor ging het eten makkelijker. Ook kwamen zij 1 keer in de 2 weken naar het ziekenhuis om oefeningen met hem te doen en we mochten kleine maar mooie veranderingen zien. In het begin was Richard vaak en hard aan het huilen en raakte dan helemaal over de toeren. Maar langzaam veranderde hij in een heerlijk jongetje dat ondanks zijn beperkingen lekker geniet.

Helaas moesten we Richard, nadat we eindelijk al deze nieuwe veranderingen hadden bereikt, weer loslaten omdat we hem naar het kindertehuis (voor een rehabilitatieprogramma) moesten brengen. Super moeilijk omdat we allemaal wel wisten dat hij daar niet die speciale aandacht zou krijgen die hij nodig had. Dit werd ook bevestigd toen hij na 2 maanden bij ons terug kwam. Hij was niet gegroeid en waarschijnlijk had hij alleen maar in bed gelegen waardoor zijn spieren niet gestimuleerd waren. Terug in het ziekenhuis konden we weer opnieuw beginnen om de juiste voeding/zorg aan hem te geven. Na een aantal dagen mocht zijn moeder hem weer mee naar huis nemen. Binnen een dag kwam zij al weer terug en vertelde "hij doet het niet". Moeders (vooral zigeunermoeders) worden hier slecht geïnformeerd en zij wist dus echt niet dat haar kind een beperking heeft. Hier is ze enorm van geschrokken. Door de dokters werd de moeder van Richard bestempeld als "een slechte moeder".

Bidden & Danken

Danken:

Voor de contacten in het ziekenhuis en de opbouw in de relaties

Voor Richard dat hij het zo goed heeft thuis

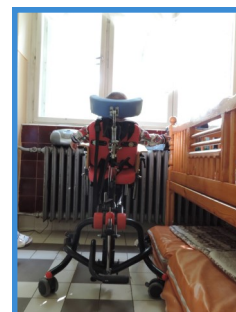
Het opknappen van de baby afdeling in het ziekenhuis .

Nieuwe lange termijn werkers

20 jarig jubileum

Bidden:

Voor de moeder van Richard - dat ze meer zelfvertrouwen krijgt.

De aangepaste stoel van Richard

Het huis van Richard en zijn familie

Als je wilt reageren op deze nieuwsbrief klik [HIER](#).

Nieuwsbrief

Children's Care Oekraïne

Aug/Sept 2016 – Jaargang 4 nr. 4

Na veel overleg met de dokter (ze wilden hem niet verder verzorgen in het ziekenhuis) en de moeder (die juist heel graag voor haar zoon wil zorgen) zijn we de woonsituatie gaan bekijken om te onderzoeken of Richard naar huis zou kunnen. Eind juli hebben we hem naar huis gebracht. Onze auto was vol geladen met een bedje, zijn speciale stoel, kleren en een tas vol eten voor hem en de familie. Toen we bij het huisje aankwamen, stonden daar zijn moeder, vader en 7 broertjes en zusje vol smart op hem te wachten. Een bijzonder moment!!

Nu gaan we nog bijna elke week bij hem langs om te kijken hoe het gaat, vaak brengen we nog wat eten voor de familie mee en krijgt hij therapie en proberen we zijn moeder te helpen waar we kunnen. Richards moeder vindt het nog steeds erg spannend. Inmiddels is hij al weer 2 maanden thuis en het gaat goed met hem. Hij groeit en is enorm geliefd. Dit was alle strijd waard.

Werken aan relaties De afgelopen tijd mocht ik ervaren dat door de jaren heen je een band en daarvoor ook vertrouwen opbouwt met de zusters en dokters. De onderlinge gezelligheid, het samen dingen doen wordt steeds meer. Zo was het bijvoorbeeld 3 jaar gelden echt niet normaal dat je samen met de zusters koffie ging drinken en al helemaal niet samen eten in de keuken. Strikt gescheiden was het - wij om 10:00 uur de keuken en van af 10:30 het ziekenhuispersoneel. Met af en toe een uitzondering waarin we met elkaar koffie konden drinken of met elkaar aten. Op dit moment zitten we dagelijks met elkaar te eten, elkaars producten te delen en heerlijk koffie te drinken.

Opknappen van de babykamers We zijn van start gegaan met het opknappen van de 2 babykamers in het ziekenhuis. Na overleg met de directeur van het ziekenhuis, de dokter en hoofdzuster van onze afdeling mogen we beide kamers opknappen. Samen met mijn collega, teamleider en wat ingehuurd krachten hebben we al flink wat schuurpapier, schilderstape, kwasten en rollers en potten verf er doorheen gewerkt. Geen hoekje wordt overgeslagen en alles krijgt weer een frisse kleur. We zijn blij dat we er na jaren van een saaie kamer een echte kinderkamer met veel kleur van mogen maken. Niet alleen wij maar ook de zusters en dokters zijn blij met deze veranderingen en samen kijken we naar wat mooi is en welke kleuren, plaatjes en dingen we verven. Ook hier in merken we dat het vertrouwen is gegroeid de laatste tijd en dat de samenwerking vooruit gaat.

Persoonlijk Deze maand heb ik mijn verjaardag gevierd. Samen met de zusters en dokters hebben we er een gezellig feestje van gemaakt. Ze hadden zelfs geld in gezameld voor een cadeautje. Echt hart verwarmend. Maar hier bleef het niet bij - ook kreeg ik ontzettend veel kaartjes en hartjes van jullie allemaal uit Nederland. Ik wil jullie allemaal enorm bedanken!! Het is zo fijn om op deze manier veel lieve berichtjes te krijgen.

Ook wil ik jullie bedanken voor het meeleven, de financiële steun en gebed. Zonder dit alles zou ik het werk in Oekraïne niet kunnen doen.
Hartelijke groeten Jorien

jorienderuiter@hotmail.com
www.jorien-oekraïne.nl

IBAN - NL64 RABO 0148 8373 52
t.n.v. CG de Wingerd
o.v.v. **Children's Care Oekraïne**

Schilderen van de aankleedtafels, kastjes, bedjes en muren

Weekje Boedapest met mijn vriendin Mirjam

Mijn adres:
Jorien de Ruiter
Ukraine 90202
Zakarpatskaja oblast
Beregovo/Beregszasz
Arany Janos 124

Als je wilt reageren op deze nieuwsbrief klik [HIER](#).